

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT IN DE MORRIS

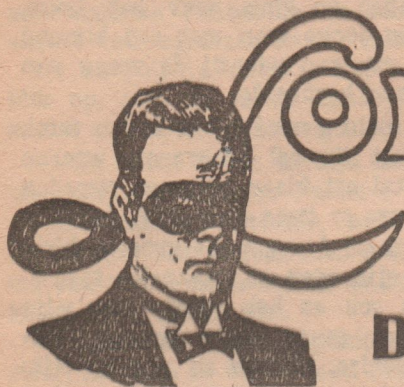
N° 2741

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE SCHAT IN DE MORRIS

HOOFDSTUK I

BIJ DE JUWELIER

Het was ongeveer drie uur in de middag, toen een grote en, natuurlijk, peperdure, donkerblauwe auto stopte voor het winkelhuis van de heer Favier, een van de meest bekende juweliers van de Rue de la Paix en misschien wel van heel Parijs.

De wagen werd bestuurd door een deftige chauffeur, in een getailleerde, muiskleurige uniform, versierd met grote vergulde knopen.

Het portier werd van binnen geopend en uit de auto stapte een corpu-

lente grote vrouw, gehuld in een prachtige bontmantel.

De dame had opvallend licht blond haar, van een eigenaardige kleur, die niet helemaal geheel en al natuurlijk scheen te zijn. Het was kort geknipt en ging voor een deel schuil onder een hoed van zwart fluweel.

Verder vertoonde zij een paar machtige schouders, een dikke, gevulde hals en benen die, als zij niet waren gehuld in dunne nylons, ook best van een worstelaar hadden kunnen zijn.

Zij wendde zich tot de chauffeur en riep met een schelle stem :

— Wachten, Adolphe !

De chauffeur tikte lakoniek even aan zijn pet, zonder zelfs opzij te kijken.

De dame liep met coquette pasjes over het trottoir en stapte de winkel van Favier binnen, waar zij direkt door de eigenaar zelf werd ontvangen.

Het was een grote zaal, meer dan een winkel, waarin zij zich bevond. Aan de rechter- en linkerzijde stonden twee vitrines van mahoniehout, met ruiten van dik, geslepen spiegelglas en een eind verder een kleine, sierlijke toonbank. In de vitrines lagen enkele prachtige juwelen en deze, samen met de kassa, het kasregister naast de toonbank, waren eigenlijk de enige kentecken van een winkel.

Aan het einde van de zaal begon de monumentale trap, die naar een soort spreekkamer liep, eveneens met verfijnde weelde gemeubileerd en waar de cliënten hun keuze konden doen uit een verzameling prachtige sieraden.

Hier, evenals in de eigenlijke winkel, stonden zware clubfauteuils en men zonk tot de enkel weg in het dikke Smyrnatapijt dat de vloer bedekte.

Een drietal keurig in het zwart geklede winkelbedienden waren bezig, even zovele dames, kleine, schitterende sieraden, bezet met diamanten te laten zien.

— Mijnheer Favier, zei de juist binnengekomen dame, ik ben zelf gekomen om mijn oorhangers te halen. Zij zijn toch klaar ?

Hij vroeg aan een lief verkoopster-tje, ook stemmig in het zwart :

— Zijn de oorhangers van madame Fontenelle klaar, juffrouw Denise ?

— Ja, mijnheer, antwoordde de winkeljuffrouw.

— Haal ze dan eens dadelijk.

Het jonge meisje verwijderde zich, liep een aangrenzend vertrek binnen,

waar een dozijn van de beste en duurst betaalde edelsmeden en diamantzetter bezig was met het herstellen van allerlei sieraden en ging naar het loket, waar een jonge man met een blozend gezicht zat, aan wie zij de vraag van de patroon herhaalde.

Deze zocht even op een kleine tafel, met zwart fluweel bespannen, waarop een aantal net klaar gekomen sieraden lagen, nam er twee diamanten hangers af, van meer dan gewone grootte, hield ze voor zijn ogen en mompelde toen :

— Ik zou ze het meisje van mijn keuze niet graag laten dragen, juffrouw Denise, al was zij nog zo rijk, zei hij met een verliefde blik op het meisje, dat blozend de ogen neersloeg. Ik vind deze sieraden meer geschikt om ze de staatsie-olifant van een Indiase vorst om te hangen.

Iedere hanger bestond uit niet minder dan vijf diamanten, de bovenste het grootste en zeker zo groot als een erwt en door fijne platina draadjes met elkaar verbonden.

En onder de kleinste diamant ben-gelde nog een peervormige parel.

— Deze combinatie kon alleen in de hersenen van madame Fontenelle ontstaan, zei de jongeman sarcastisch. Parels en diamanten aan een en dezelfde oorhanger ; hoe krijgt een normaal denkend mens het in zijn hoofd ?

— U moet bedenken, dat zij het niet gewend was om sieraden te dragen, mijnheer Lucien, zei het verkoopster-tje als een soort verontschuldiging.

— Dan had zij zich moeten houden aan wat mensen, die er wel verstand van hebben, haar aanraden, zoals de baas, bromde Lucien. Als ik mijnheer Favier was geweest, dan zou ik gewel-gerd hebben, de oorhangers op deze manier voor haar te veranderen.

De jongeman legde de beide diamanten oorhangers in de holte van het handje, dat hem werd toegestoken en het jonge meisje ging naar de win-

kel terug, wreef de juwelen op met een zeemleren lapje, legde ze op een met fluweel overtrokken kussen en liet ze zo aan madame Fontenelle, de schatrijke cliënte van mijnheer Favier zien.

De corpulente dame wierp er een blik op, nam ze in de hand, draaide ze om en om en zei toen goedkeurend :

— Zo is het beter. Zo zijn ze prachtig, nietwaar mijnheer Favier ?

— Magnifiek, madame, antwoordde Favier met een uitgestreken gezicht en mevrouw Fontenelle hoorde de ironische klank in zijn stem niet.

— Laat ze maar inpakken, monsieur, ik neem ze direkt mee. Mijn man heeft ze toch betaald ?

— Dat is gebeurd, madame, u bent alleen schuldig de kosten voor de verandering, maar ik hoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het beslist geen haast heeft. Wil madame soms van de gelegenheid gebruik maken en een keuze doen onder mijn nieuwe polshorloges ? Ik heb gisteren iets bijzonders fijns uit Zwitserland ontvangen, horloges niet groter dan een erwt, parole d'honneur, en schakelkettingen, die men onmogelijk kan verliezen. Prijzen van achttien duizend tot honderdduizend francs.

— Later, beste Favier. Ik heb weinig tijd, antwoordde madame Fontenelle. Ik moet nog naar het meubelmagazijn van Jourdan, op de Boulevard Hausmann en dan direkt naar huis. Het is mijn jour.

Zij legde de beide sieraden weer op het fluwelen kussentje en keek toe hoe zij werden ingepakt.

Juffrouw Denise zocht een mooi leer etui uit, legde hierin de beide hangers en nam een velletje zijdepapier, met de naam van de firma bedrukt, van het stapeltje, dat naast de kassa lag, pakte het keurig in en hield alles bij elkaar door een sterk elastiekje er om te doen.

— Alstublieft, madame, zei zij met een glimlach om de lippen, terwijl zij mevrouw Fontenelle het kleine, sier-

lijke pakje toestak.

Mevrouw Fontenelle liet het pakje verdwijnen in haar handtas van krokodillenleder, knikte Favier even toe en schreed naar de deur, uitgeleide gedaan door de directeur zelf.

Deze keek haar even na, met een met moeite verborgen grijnslachje om zijn lippen en mompelde in zichzelf :

— Dom, ijdell, ordinair, maar rijk. Wel, dergelijke lieden vormen de hoeksteen van mijn inkomsten. Ik geloof, dat ik op die oorhangers, die ik drie-maal heb moeten veranderen, minstens twee honderd duizend francs verdiend heb.

De chauffeur, die al die tijd onbewegelijk achter het stuur had gezeten, kwam haastig van zijn zitplaats, om het portier voor mevrouw te openen.

De corpulente dame keek hem zelfs niet aan, maar stapte in, waarna de chauffeur het portier sloot en zijn motor ging aanzetten.

Hij had blijkbaar zijn opdrachten al gekregen, want hij reed de Rue de la Paix uit, stak de Place de la Madeleine over en reed, langs de prachtige kerk de Boulevard Hausmann in.

Voor de zaak van Jourdan stopte hij weer, madame Fontenelle stapte uit en liep de brede koetspoort binnen. Zij bleef nauwelijks tien minuten weg en gaf de chauffeur opdracht, zo snel mogelijk naar huis te rijden.

De chauffeur liet zijn auto keren, reed langs de Boulevard Hausmann terug, volgde de Rue Royale, stak de Place de la Concorde over en daarna de brug van die naam.

Hij bereikte de rechter Seine oever en de deftige wijken, waar de rijke Parijzenaars, die in de stad zelf willen wonen, hun huizen hebben. In de Rue Madras stopte hij voor een heel groot en prachtig huis. De voordeur werd al geopend en aan de deur wachtte een deftig in het zwart geklede Maitre d'Hôtel, met kultbroek en witte das,

zijn meesteres op.

— Er is toch nog niemand, Joseph ?

— Nee, madame. Maar ik geloof, dat ik daar al de auto van mevrouw Mouret zie aankomen.

— Dan mag ik wel voortmaken, zei mevrouw Fontenelle gejaagd.

Zij liep de weidse vestibule door en besteeg een marmeren trap aan het einde daarvan, geflankeerd door heel goede kopieën naar de beelden van de Stervende Gladiator en De Doorn trekker, beide in brons, en waarvan de originelen te vinden zijn in het museum van Napels.

Zij liep haastig over de brede galerij, waarop de trap uitkwam, stapte een grote met overdadige weelde gemeubelde slaapkamer binnen, drukte direkt op het belletje, gooide haar tas op een kleine, ronde tafel bij een van de ramen en begon haar mantel uit te doen.

Een ogenblik later kwam haar kame-nier binnen, een heel knap meisje, met een overdaad van rossig haar.

— Lucie, help mij eens gauw, want het is later geworden dan ik dacht, zei mevrouw Fontenelle.

Gehaast begon zij zich van haar wandeltoilet te ontdoen en trok daarvoor in de plaats een rood zijden cocktailjurk aan.

Een paar keer ging intussen de deurbel en door de vitrage voor het raam, kon zij tot driemaal toe een auto voor het huis zien stoppen.

Lucie hielp haar snel en handig, met een met moeite verborgen uitdrukking van spot op het knappe gezichtje.

— Is mijnheer thuis ? vroeg madame de Fontenelle.

— Mijnheer is in de biljartzaal, madame.

— Wat voert hij daar uit ? vroeg mevrouw. Je zult mij toch niet willen wijsmaken dat hij er biljart speelt, hij kan geen keu van een wandelstok onderscheiden.

— Mijnheer probeert, het, madame.

Hij oefent met Jean. Er zijn twee gaten in het laken.

— Met Jean ? Met de huisknecht ? vroeg madame, met een klank van diep afgrijzen in haar stem. Maar wordt die man dan nooit verstandiger ?

Mevrouw had het laatste op klagende toon gezegd, met ten hemel geslagen ogen. Toen ging zij kortaf verder:

— Ik kan het nu verder wel alleen af, Lucie. Ga naar de biljartkamer, zeg aan mijnheer dat hij ophoudt met dat gestuntel, ik wil natuurlijk zeggen, dat hij nu niet langer kan biljarten en vraag hem, vast naar de salon te gaan. Ik kan toch de dames daar niet alleen laten zitten.

— Het is in ieder geval niet algemeen gebruikelijk, madame ! zei de kame-nier met een fijn glimlachje.

Lucie gleed geruisloos en elegant het vertrek uit.

Mevrouw poederde zich nog een beetje bij, mopperend tegen haar rode, vettige huid, hing zich enige juwelen om, nam haar tas, opende die, greep het etui met de oorhangers en liep haastig de galerij over, om vervolgens met een beminnelijke glimlach op de lippen de salon binnen te komen, waar zij al een zestal dames vond.

Bij de schoorsteenmantel stond een heer in smoking gekleed, met een geelbleek gezicht, een snor en grijsblauwe ogen zonder veel uitdrukking, maar die nu en dan de schittering vertoonden, die men wel eens aantreft in de ogen van handige slimme zakenlieden.

Hij roerde in een kopje thee, dat hem net door een kamermeisje was aangereikt en scheen beslist niet te weten, waarom hij daar eigenlijk stond, wat hij er deed en hoe hij hier met goed fatsoen weer zo snel mogelijk kon weggan.

Madame Fontenelle stevende, terwijl de zijde ruiste, met uitgestoken handen op de dichtstbijzijnde dame toe en riep met een geaffecteerd stemmetje :

— O, wat aardig van je, lieve Adèle,

dat je toch nog gekomen bent.

Maar haar blik viel op haar man, die in kinderlijke onschuld net een sigaar had aangestoken en met die blik probeerde zij hem te verpletteren.

De heer Fontenelle ving de dolkstoot zo goed mogelijk op, nam de sigaar met een grijnslachje tussen zijn lippen weg, legde ze naast zijn kopje, vervolgens er dwars overheen en ten slotte op de rand van de marmeren schoorsteenmantel.

Maar intussen ging madame Fontenelle met haar schelle stem verder :

— Ik kom net van Favier, dames, en eindelijk ben ik er dan toch in geslaagd, hem te laten begrijpen hoe ik mijn diamanten oorhangers wil hebben. Hij is soms zo slecht van begrip, die man. Ik zal ze jullie dadelijk laten zien.

Zij maakte het elastiekje los en wikkelde het zijdepapier van het luxe echt leren etui.

Zij drukte op het knopje en het dek-sel sprong open.

Maar op hetzelfde ogenblik klonk er een snerpende gil, waar menige actrice wild op zou zijn geweest en de dikke dame zakte, half bezwijmend, in een stoel neer.

De dames verdrongen zich dadelijk om haar heen en een van haar nam het etui op, dat uit haar hand op het tafelblad was gegleden.

Oorhangers lagen er niet in, noch van diamant, noch van iets anders, maar wel een klein majolica konijntje, een van die diertjes, zoals men ze wel eens op de schoorsteenmantels ziet staan.

HOOFDSTUK II.

HET RAADSEL VAN DE OORHANGERS

De volgende dag besteedden de meeste dagbladen enige plaatsruimte aan het zonderlinge voorval met de diamanten oorhangers van mevrouw de Fontenelle.

Enige bladen van links zagen er been in, de levensloop van madame Fontenelle na te gaan, tenminste wat betreft de laatste vijf of zes jaar.

Zij hadden een pijnlijke nadruk gelegd op het feit dat mijnheer Fontenelle nog pas een paar jaar geleden, een eerzaam groentenhandelaar was, die jaar in, jaar uit, winter en zomer bij het krieken van de dag al naar de Centrale Markthallen ging, om daar zijn in-kopen te doen.

En als hij nu eens niet die plotselinge leveranties voor het leger had mogen doen, dan zou mijnheer Fontenelle waarschijnlijk op dit tijdstip nog altijd om vijf of zes uur in de ochtend moeten roepen en schreeuwen, bieden en dingen, om de groenten voor zijn zaak zo goedkoop mogelijk in te slaan.

Maar dat gelukje maakte Fontenelle op een vrij eenvoudige manier rijk.

Een zekere mate van natuurlijke handelsflair was de heer Fontenelle niet te ontzeggen en hij had onmiddellijk gedacht aan het woord van de Grote Napoleon :

« Met een lege maag kan zelfs de dapperste soldaat geen veldslag win-

nen. »

Vol hartstocht wierp Fontenelle zich op de vervaardiging van groenten in blik.

Zijn specialiteit waren de beroemde « Soepblokjes Fontenelle », waarvan hij in korte tijd miljoenen verkocht.

In het begin, — het waren de boze bladen van links, die het verzekerden — had mijnheer Fontenelle in deze keurig verpakte blokjes inderdaad groenten gebruikt, die in een klein volume werden samengeperst en die gemakkelijk bij de noodrantsoenen opgenomen konden worden : later echter zouden de groenten er slechts sporadisch in zijn voorgekomen.

Talrijke fabrieken werkten uitsluitend voor hem, hij nam ze tegen behoorlijke — en onbehoorlijke — voorwaarden over, alles slaagde — en bij het terugvallen van de leveranties na het akkoord in de Algerijnse oorlog, kon Fontenelle zich zonder enige overdrijving multi-miljonair noemen.

Hoeveel moeite mevrouw Fontenelle ook deed, hoe zij zich kronkelde, hoe zij vleide en fleemde, de deuren van de aristocratie bleven onverbiddelijk voor haar gesloten en zelfs de deftige burgerij moest beslist niets hebben van de toenaderingspogingen van deze matrone.

Het echtpaar moest zijn vrienden dus wel zoeken in dezelfde kringen, waaruit het zelf was voortgekomen en die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Dit alles werd door de net genoemde dagbladen meedogenloos blootgelegd en de gemoedstoestand van de bestolen vrouw werd er niet beter op, toen zij dit alles las.

Dit begreep zij in ieder geval, dit was duidelijk en op den man af. En wat de andere bladen over haar prachtige sieraden zeiden, dat interesseerde haar niet.

Zij had ze naar haar eigen smaak laten fatsoeneren en zij moest en zou ze terug hebben ook.

Intussen bleek dit gemakkelijker gezegd dan gedaan. De politie, die direkt in de arm genomen was, verklaarde, dat zij van de hele zaak niets begreep. Verschillende getuigen hadden verzekerd, dat de beide diamanten oorhangers door mejuffrouw Denise, de verkoopster, waren ingepakt.

Mevrouw zelf was er zeker van dat zij de oorhangers in het etui had gezien, dat daarna dadelijk werd gesloten en ingepakt.

Toen ging de politie in andere richting zoeken.

Het waren intussen niet alleen Parijzenaars, die deze wonderlijke zaak bespraken.

In het Grand Hotel aan de grote Boulevard, waren net de dag tevoren twee Engelse heren aangekomen, die zich hadden laten inschrijven als graaf Panhurst en zijn sekretaris Burns, reizende in gezelschap van de chauffeur James Black.

Zij waren aangekomen in een grote, lichtgrijze Rolls Royce.

Graaf Panhurst en zijn sekretaris Burns waren intussen niemand anders dan Lord Lister, de Grote Onbekende, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Wat de chauffeur Black aangaat, zijn ware naam was Henderson, en hij was,

evenals Charles Brand, een trouwe metgezel van Raffles, die hij met blinde toewijding diende.

Het was het eind van een vakantie-reis, die echter een ander verloop had genomen dan Raffles verwacht en Charles Brand gehoopt had.

Het begin was kalm en rustig geweest, een heerlijke rit door Italië en het zuiden van Frankrijk, maar tenslotte had de zin van Raffles voor het romantische, het geheimzinnige en het avontuurlijke het gewonnen van zijn behoefte aan wat rust en het gevolg daarvan was geweest, dat de laatste weken een tamelijk opwindend verloop hadden gehad.

De drie mannen waren regelrecht van Marseille hierheen gekomen en Raffles was van plan minstens een week in Parijs door te brengen, nu zijn omzwervingen hem hierheen hadden gebracht.

Hij was een groot bewonderaar van de Franse hoofdstad en hij kon uren lang zoet doorbrengen in haar schone musea.

Het was tamelijk vroeg in de ochtend en de twee vrienden hadden juist het eenvoudige ontbijt gebruikt, dat men ook in de duurste Franse hotels aan de gasten voorzet en dat alleen bestaat uit een kop cacao en een paar croissants en zaten nu in de grote conversatiezaal, nog besluiteloos wat zij die dag zouden doen, toen Raffles het bericht onder ogen kreeg, waartoe madame Fontenelle tegen haar zin de stof had geleverd.

Hij las het van A tot Z door, glimlachte even voor zich heen en reikte Brand zwiingend het blad toe.

— Wat moet ik met die « Matin » nu doen ? vroeg Brand verwonderd.

— Lees dat bericht met die drie koppen eens, zei Raffles.

En ook Brand las.

Hij vouwde het blad daarna langzaam weer dicht en wilde het schouderophalend op de leestafel gooien, toen Raffles hem met een gebaar tegenhield en verwijtend zei :

— Niet zo nonchalant met dat kostbare blad, beste kerel. Ik zou het bericht

graag nog eens willen lezen. Vindt jij zelf de zaak niet interessant ?

— Voor Parijzenaars misschien, antwoordde Brand onverschillig.

— Ook voor vreemdelingen, Charles, ook voor vreemdelingen, antwoordde Raffles en zijn grijze doordringende ogen kregen een spottende uitdrukking. Bedenk toch eens welke mogelijkheden dit berichtje biedt.

Brand had de krant onwillekeurig nog eens opengeslagen en bekeek nu een derde foto, die het etui voorstelde, zoals dame Fontenelle die zag, toen zij in haar ontvangsalon het fraaie doosje had geopend.

— Wat betekent eigenlijk dat majolica konijntje ? vroeg de jongeman toen.

— Maar Charles hoe heb ik het nu met je ? zei Raffles bestraffend. Is het met je kennis van sommige eigenaardige Franse gezegden zo slecht gesteld ? Ken je de betekenis dan niet van de term : « poser un lapin à quelqu'un ? » (*) Het komt volkomen overeen met het Amerikaanse « to hand one a lemon », dat wil zeggen : « Iemand een kool stoven ». In ons land en ook in Nederland zou het etui, als het daarvoor groot genoeg was geweest, een bloemkool of een rode kool hebben moeten bevatten, in plaats van een konijntje.

— Nu ben ik er achter ! riep Brand lachend uit. Nu wordt het mij ook duidelijker waarom madame de Fontenelle zo woedend was bij het openen van het

(*) Letterlijk : iemand een konijn in de handen stoppen ; betekenis : weggaan zonder te betalen.

etui. Intussen begrijp ik van het geval niet veel.

— Ik moet bekennen, dat het mij ook nog een beetje duister is, antwoordde Raffles nadenkend. Het lijkt natuurlijk geen twijfel of de politie heeft volkomen gelijk, als zij zegt, dat de dief precies moet hebben geweten wat madame Fontenelle van plan was. Naar mijn mening beperkt die wetenschap sterk het terrein van het onderzoek. De dief, of de dievegge, moet iemand geweest zijn, die iets te maken had met de zaak van Favier of het personeel van die dikke en rijke dame.

— Misschien is het de chauffeur zelf wel geweest, antwoordde Brand.

— Ik zou het niet graag ontkennen. De auto heeft tien minuten geparkeerd gestaan voor de zaak van Jourdan en de man zou dus tijd genoeg hebben gehad, het etui in de tas te verruilen tegen een ander, dat hij al bij zich moet hebben gehad. Wij zullen echter verstandig doen, als wij die man niet op zulke losse gronden beschuldigen.

— Waar gaan wij heen ?

— Naar de Rue Madras.

— Wat is daar te zien ?

— Daar is het huis van madame Fontenelle.

— Maar mijn hemel, wat wil je daar uitvoeren ?

— Ik wil daar verder gaan waar de dief van de oorhangers gestopt is.

Met een plof viel Brand in een stoel neer en zei, met een verwijtende klank in zijn stem :

— Ik had het dadelijk moeten snappen. En dat noemt hij een vakantie-reisje ?

HOOFDSTUK III.

DE DETEKTIVE

Het was ongeveer half elf in de ochtend, toen voor het paleisachtige huis in de Rue Madras, een taxi stopte, waaruit twee mannen stapten, die haastig op de voordeur toeliepen, na met de chauffeur te hebben afgerekend.

De een was een slank, maar krachtig gebouwd man, met vuurrood, gemillimeterd haar, rossige wenkbrauwen, die zijn ogen overschaduwden en een volkomen gladgeschoren gezicht.

Hij was eenvoudig maar smaakvol gekleed en het was dadelijk te zien, dat hij veel aan sport deed, want al zijn bewegingen getuigden van kracht en lenigheid.

Zijn metgezel was een hoofd kleiner, een dikke, bleke man, met bolle wangen, vragende ogen en 'n broek aan, die hem te kort was.

De oudste had al aangebeld en de deftige Maitre d'Hotel Joseph opende de deur.

Hij trok, bij het zien van het tweetal, zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg toen met een hooghartige stem :

— Wat wenst u, heren ?

— Is madame Fontenelle te spreken ?

— Om half elf in de ochtend, mijnheer ? antwoordde Joseph, op een toon alsof men hem had voorgesteld zijn meesteres te vermoorden.

— Het is geen gewoon bezoek, zei de oudste van de beide heren glimlachend. Wij komen inzake de gestolen oerhan-

gers. Ik ben detektive, particulier, uit Londen. Mijn naam is Douglas Jumper en dit is mijn assistent Elihu Snapshot. Hier is mijn aanstelling, hier mijn penning. Maak wat voort en kondig ons bezoek aan.

— Maar mijnheer, protesteerde de Maitre d'Hotel.

— Je wilt toch niet zeggen, dat je meesteres onze diensten niet nodig heeft ? riep Jumper verontwaardigd uit. Alle respect voor de Parijse collega's, maar wie Jumper wil verslaan, die moet vroeg opstaan.

— Ik zal u in ieder geval aandienen. Komt binnen, alstublieft.

Hij liet de beide detektives binnen, wenkte de huisknecht, zei op fluisteren de toon iets tegen hem en keek de man even na, toen deze vlug de trap opwipte.

Er verliepen slechts enkele minuten en toen kwam de huisknecht terug met het verzoek hem te willen volgen : mijnheer en mevrouw zouden hen ontvangen.

De detektives volgden hem de trap op en de man liet hen een met overdadige weelde gemeubileerd vertrek binnen, waar mevrouw Fontenelle en haar echtgenoot op hen wachtten.

Juist namen een paar journalisten afscheid, die de bestolene hadden geïnterviewd.

De deur ging dicht, Jumper stapte naar voren en zei met 'n hoffelijke bui-

ging :

— Madame, ik hoorde over uw geval en heb mij gehaast, u mijn diensten aan te bieden. Mijn naam is Jumper, dit is mijn assistent Snapshot. Hij ziet er niet al te snugger uit, maar dat is alleen schijn. Ik verzeker u, dat hij heel pienter is en zijn schaapachtig gezicht brengt de misdadigers juist op een dwaalspoor.

— U bent Engelsen ? riep mevrouw Fontenelle uit, die nog altijd erg opgewonden scheen te zijn.

— Om u te dienen, mevrouw. Wij zijn toevallig in Parijs. Wij hebben net een paar gevaarlijke landgenoten van ons geknipt en staan nu tot uw beschikking.

— Wat kost het ? vroeg mijnheer Fontenelle, die nog geen woord gezegd had en die een praktisch man was en graag spijkers met koppen sloeg.

— Wat is dat nu voor 'n vraag, Jean ? riep mevrouw ongeduldig uit.

Hij was opgestaan en kwam met een koker, waar een achttal enorme sigaren in zaten, op de beide detektives toe.

Hij ving echter een vernietigende blik van zijn vrouw op, klapte de koker weer dicht en zei met een verlegen lachje :

— Later maar eens. De zaak is, het is hier om zo te zeggen, een heiligdom van mijn vrouw en zij wil niet dat hier gerookt wordt.

— Een heel juist standpunt, mijnheer Sagnarelle, zei Jumper met een beleefde buiging.

— Pardon, Fontenelle is de naam, antwoordde de heer des huizes, grinnikend.

— Excuseer, dat was ik vergeten, antwoordde Jumper haastig. Welnu, mijnheer de Fontenelle...

— Fontenelle zonder de, mijnheer, antwoordde de voormalige groentenhandelaar zuchtend, maar blijkbaar erg gestreeld, ik geloof dat ik heel wat voor mijn land gedaan heb, maar men heeft dat tot dusverre niet de moeite waard geacht, mij enig bewijs te geven, dat men mijn diensten op prijs stelt.

— Dat is bijzonder ergerlijk, mijnheer, riep Jumper uit. Ik heb over uw leveranties gehoord en het zou billijk

geweest zijn, u daarvoor te belonen. In mijn land zou u allang met de titel Knight onderscheiden zijn en Sir voor uw voornaam hebben.

— Wat is dat voor iets ? vroeg mevrouw Fontenelle nieuwsgierig.

— Dat is moeilijk in enkele woorden te omschrijven, madame, maar het komt ongeveer overeen met het Franse Chevalier. Laat ik hier direkt aan toevoegen dat naar mijn mening u wel in de adelstand zou zijn verheven met de titel Baronet, achter uw familienaam.

Mevrouw zuchtte hartverscheurend en kermde :

— Mijn hemel, dan was ik mylady geworden. Och, waren wij toch maar Engelsen. Maar nu terzake, mijnheren. U hebt natuurlijk gehoord over het ongeluk, dat mij getroffen heeft en ik stel het zeer op prijs, dat u mij uw hulp komt aanbieden. Jean, ik zal wel verder met de heren spreken, het is tijd voor je om naar de dansleraar te gaan.

Mijnheer Fontenelle wierp nog een schuinse blik op zijn vrouw.

Hij deed de deur achter zich dicht en mevrouw Fontenelle maakte een elegant gebaar naar een paar stoelen en zei :

— Neem plaats, heren.

Jumper en Snapshot gingen zitten en de eerste begon dadelijk :

— Verdenkt u misschien zelf iemand ?

— Ik zou niet weten wie.

— Is uw personeel groot ?

— Tamelijk.

— Wilt u ze eens voor mij opsommen ?

— Met genoegen.

Daar hebben wij eerst de maître d'Hotel Joseph, de huisknecht Lucien, de valet de pier Gaston, de kok, een Italiaan, Adolfo, de chauffeur, Henry...

— Een Engelsman ? viel Jumper haar haastig in de reden.

— Een Londenaar.

— Ik dank u, gaat u verder, alstublieft.

— Dat is het mannelijk personeel. Mijn man heeft nog een boekhouder, een sekretaris, een pikeur, een trainer, twee jockeys en zes staljongens, maar die laatste tien zijn niet in Parijs.

— Waarom zij mij ook niet interesse-
ren, madame. De dames ?

— Suze de kamenier, Claire het kamermisje, Delphine de keukenmeid. Ik heb ook nog een vaste manicure, een dame die mij les geeft in het kappen, een...

— Waarschijnlijk ook 'n eigen zwemlerares, viel Jumper haar met zijn beminnelijke glimlach in de rede. Dat is echter voor mij van minder belang of u moet een zwembad in huis hebben.

— Dat niet, maar wel een heel grote badkamer, met een kuip in marmer, die verzonken is in de vloer, anderhalve meter diep en bijna drie meter lang ; heeft tweehonderdduizend francs gekost. Wilt u ze eens zien ?

— Bij gelegenheid, madame, antwoordde Jumper hoffelijk. Het gaat nu veel meer om de juwelen, die aan uw oren hadden moeten hangen, dan om dat juweel van een badkamer. Heb je alles genoteerd, Snapshot ?

De assistent, die tot dusver nog geen enkel woord had gesproken, knikte toestemmend en liet zijn chef zijn notitieboekje zien, waarin hij de namen van de bedienden had genoteerd.

— Goed zo, antwoordde Jumper.

Hij wendde zich weer tot madame Fontenelle en ging verder :

— Zijn al die bedienden al lang bij u ?

— Joseph is al vier jaren in onze dienst, bijna alle anderen drie jaren, de chauffeur en de kok pas enige maanden.

— Bent u tevreden over hen ?

— O, Adolfo kookt verrukkelijk, riep mevrouw vol geestdrift uit.

— Ik neem het graag op uw gezag aan, maar dat was eigenlijk de bedoeling van mijn vraag niet, antwoordde Jumper, steeds met uitgezochte beleefdheid. Ik wilde vragen, of u over hun zedelijk leven, over hun gedrag tevreden bent.

— Volkomen.

— Nu terzake, Had u aan iemand verteld, dat u naar de winkel van Favier zou gaan ?

— Mijn chauffeur wist het. Ik had hem natuurlijk het adres moeten opgeven.

— Maar daarvóór ?

— Aan mijn man had ik het natuurlijk ook gezegd.

— Maar u moet er al een paar dagen eerder over gesproken hebben, antwoordde Jumper. De dief moet toch tijd hebben gehad een stuk zijdepapier en een etui te stelen.

— Al een week lang werd er over die oorhangers onderhandeld, mijnheer, antwoordde mevrouw Fontenelle. Zij zijn driemaal veranderd en pas de laatste keer waren zij naar mijn zin.

— Dat verklaart veel, madame, dan heeft de dader natuurlijk gelegenheid in overvloed gehad. En vertel mij nu eens, of u de vorige keren naar Favier bent gegaan om de voor u veranderde hangers in ontvangst te nemen ?

— Een keer deed mijn man het en één keer heb ik er Joseph heengestuurd.

— Ging Joseph lopend ?

— Nee, met een van onze vijf auto's.

— U hebt vijf auto's, madame ? Compliment.

— Met minder kun je het tegenwoordig niet doen ; een Jaguar, een Morris, een Riley-sport, een M.G. twoseater en een klein wagentje, een Fiat voor mij zelf.

— Heeft de politie u enige hoop gegeven dat u uw juwelen zoudt kunnen terugkrijgen ?

— Niet veel, mijnheer ?

— Is het personeel van Favier ondervraagd ?

— Er heeft zelfs al een arrestatie plaats gehad !

— Van wie ? riep Jumper verwonderd uit.

— Van een zekere Lucien Jardinot.

— Wie is dat ?

— Een van de employé's. Hij heeft het toezicht op de reparatie-afdeling.

— Op welke grond arresteerde de politie hem ?

— Hij is erg bevriend met juffrouw Denise Lantier, een van de verkoopsters.

De twee detectives wisselden 'n stomme blik met elkaar en daarna ging Jumper verder :

— Het kan aan mij liggen, maar ik

zie het verband niet.

— Maar mijnheer, dat meisje heeft de juwelen ingepakt.

— En, wat zou dat ? U hebt toch zelf al verklaard, tenminste volgens de berichten in de kranten, dat u met eigen ogen gezien hebt, hoe de oorhangers, in het etui werden gedaan ?

— Zeker, maar ik kan mij wel vergist hebben.

— Dan moeten de anderen zich dus ook vergist hebben ?

— Dat spreekt vanzelf.

— Hetgeen alweer een verklaring is, die begrijpelijk maakt, waarom sommige advocaten al heel weinig waarde hechten aan de verklaringen van de getuigen, bromde Jumper voor zich heen. Men heeft het gezien, men heeft het niet gezien, een dag later heeft men het weer wel gezien ! Kortom, men houdt het er op het ogenblik voor, dat juffrouw Denise Lantier, die blijkbaar aanleg heeft voor goochelen, bliksemsnel het ene doosje tegen het andere verruild heeft.

— Dat klinkt echt niet zo onwaarschijnlijk, mijnheer, antwoordde de bestolene. Ik heb haar natuurlijk niet altijd op de vingers gekeken. Ik stond met Favier te praten en hij kon het dus ook zelf niet zien.

— Maar de caissière, de andere winkelbedienden ?

— Die verklaren, dat zij niets met zekerheid kunnen zeggen.

— Dan ziet het er plezierig uit voor mijnheer Jardinot, antwoordde Jumper sarcastisch. Mag ik weten wanneer u gehoord hebt dat hij is gearresteerd ?

— Nauwelijks een kwartier voor u hier kwam, werd het mij gezegd door een rechercheur.

— De arrestatie had dus vanochtend plaats ?

— Nog geen uur geleden.

— En waarom arresteerde men de jongeman en niet het meisje ?

— Omdat de politie van oordeel is, dat zij hem snel, zodra ik de hielen gelicht had, mijn oorhangers is gaan brengen.

— Dit is allemaal natuurlijk niet onmogelijk. Maar wij moeten zekerheid hebben. U hebt natuurlijk meer dergelijke sieraden ?

— Een hele kast vol, antwoordde de dame trots.

— Mag ik weten, hoe u die bewaart ?

— De grote stukken, die ik alleen bij feestelijke gelegenheden draag, liggen in de brandkast van mijn man, die in zijn studeerkamer staat, maar mijn ringen, broches en die kleinigheden heb ik altijd in een goed gesloten kistje in mijn boudoir.

— Die kleinigheden, zoals u ze noemt, zullen niettemin vrij hoog in waarde liggen ?

— Niet zoveel, hoogstens dertigduizend francs.

— O, dat is een kleinigheid, vergeleken bij de grote stukken, nietwaar ?

— Daar zegt u een waar woord. Als ik het zo bij elkaar tel, wel, het zal niet ver van de half miljoen francs zijn.

Op dit ogenblik werd de deur van de kamer opengegoid en de heer Fontenelle kwam binnen, een reusachtige sigaar in de mondhoek.

Hij bleef op de drempel staan, bang voor een opmerking van zijn vrouw, en riep :

— Sophie, ik geef voor vandaag de dansles er aan. Ik heb er met de dansleraar over getelefoneerd, ik ga vissen met Lenoir.

En voor mevrouw iets kon zeggen, had hij de deur dicht geworpen.

HOOFDSTUK IV.

DE NIEUWE BEDIENDE

— Als u mijn mening weten wilt, ik geloof niet zo klakkeloos aan de schuld van die jonge verkoopster. Ik denk eerder dat men de schuldige in uw onmiddellijke omgeving moet zoeken en daarom doe ik u het voorstel mij in de gelegenheid te stellen, mijn opvatting van de zaak nader toe te lichten.

— En hoe zou u dat willen doen ?

— Gewoon door uw personeel van dichtbij gade te slaan.

— Maar op welke manier dan ?

— Door er lid van te worden.

— U wilt dus bij mij in dienst treden ?

— U hebt het geraden, antwoordde de Engelse detektive met een buiging. En niet alleen ik, maar ook mijn assistent.

— En wat denkt u daarmee te bereiken ?

— Niets anders, mevrouw, dan het hele personeel ongemerkt te kunnen controleren. Ik wil het u niet verzwijgen, dat ik niet geloof aan de schuld van Denise Lantier en Lucien Jardinot, al geef ik toe, dat de politie niets anders kon doen, toen zij een van de beide jongelui arresteerde. Voor 'n handige goochelaar is het niet zo moeilijk, een voorwerp met een ander te verwisselen.

— U maakt mij bang, mijnheer ! riep mevrouw Fontenelle uit.

— Mevrouw, als u de kranten met aandacht leest, dan zult u zelf wel tot het inzicht zijn gekomen, dat de laatste tijd de grootste voorzichtigheid geboden is bij het huren van bedienden. Zij voorzien zich van valse getuigschriften en zij dringen bij u binnen met het voorneemen, een gunstig oogenblik af te wachten en dan hun slag te slaan. Ja, het is al dikwijls voorgekomen, dat zogenaamde bedienden lid bleken te zijn van een gevaarlijke bende en al zware misdaden op hun geweten hadden.

— Het is om te rillen, zei de corpulente dame en zij huiverde inderdaad.

— Niets is echter verloren, mevrouw en u hoeft zich volstrekt niet ongerust te maken, als mijn assistent en ik... een oogenblikje !...

Jumper was zich zelf in de rede gevallen en opgesprongen. Hij sloop op zijn tenen naar de deur, langs de muur van het vertrek lopend en rukte haar plotseling open. Hij keek naar buiten, bromde iets in zich zelf, sloot de deur weer, keerde langzaam terug en zei :

— Neem het mij niet kwalijk, madame, ik meende dat ik iets gehoord had ; ik heb mij vergist.

— Mag ik uw papieren eens zien en die van uw assistent ?

— Met het grootste genoegen, mevrouw, antwoordde Jumper snel.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er enige papieren uit en een penning, overhandigde een en ander aan mevrouw Fontenelle en zei:

— Hier heb u mijn aanstelling, de hoofdinspekteur van Scotland Yard, Baxter, heeft het ondertekend, het is een machtiging om het beroep van particuliere detektive uit te oefenen. Deze penning is een passe-partout, die mij toegang geeft tot verschillende gebouwen, zaken waar men de gewone burger buiten houdt; dit is mijn pas, met foto erop, zoals u ziet en hier zijn enige getuigschriften van tevreden klanten.

Daar bijna al deze stukken in het Engels zowel als in het Frans waren gesteld, had mevrouw Fontenelle geen moeite van een en ander kennis te nemen.

Zij las ook vluchtig de papieren van Snapshot door en zei toen:

— Ik zal u zeggen, wat ik doe, mijnheer, ik geef u toestemming, mijn personeel na te gaan en daarvoor bij mij in dienst te komen.

— Ik dank u, mevrouw. Zal mijnheer Fontenelle met dit besluit instemmen?

Mevrouw Fontenelle antwoordde helemaal niet, maar haalde de schouders op, op een manier, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet; de heer Fontenelle werd in dergelijke aangelegenheden eenvoudig niet geteld.

Vijf minuten later waren de beide detektives in dienst, maar alleen Jumper zou in het huis wonen en dienst doen als valet de chambre. Wat Snapshot betreft, hij zou min of meer als « verbindingsofficier » dienst doen tussen zijn chef en de buitenwereld en ieder ogenblik van de dag zou hij toegang hebben tot het grote huis.

Maar toen dit alles geregeld was, zei mevrouw Fontenelle:

— Daar schiet mij iets te binnen, mijnheer Jumper. Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk, dat het voor de andere bedienden geheim blijft, wie u bent. Maar hoe zal dat mogelijk zijn, nu enige van hen u al gezien hebben en Joseph u als detektive bij mij heeft aangediend?

— Zij zullen mij helemaal niet herkennen als ik terug kom, madame, evenmin trouwens als u. Het zal zelfs nodig zijn, dat ik u een wachtwoord opgeef. Wij spreken dus af, dat ik tot u zal zeggen... Ik zal tot u zeggen: « Wacht u voor laat eens zien... wacht, ik weet het al, Raffles » en u antwoordt mij daarop... Nu, u kunt antwoorden wat u zelf wilt.

— Wie is die Raffles? vroeg madame Fontenelle verbaasd.

— Hebt u nog nooit van hem gehoord? Nu, des te beter voor u. Hij is een heel gevaarlijke boef, die in Londen en elders al miljoenen gestolen heeft en die wij, detektives, fanatiek vervolgen. Maar, helaas, het ziet er niet naar uit, dat wij hem ooit te pakken zullen krijgen.

Jumper was opgesprongen, na zijn assistent een snelle blik te hebben toegeworpen. Hij maakte een diepe buiging voor de vrouw des huizes en zei:

— Over anderhalf uur hoogstens twee uur keer ik terug, mevrouw, in een andere gedaante en dan zullen wij eens zien of ik niet binnen enkele dagen het geheim van de verwisselde oorhangers ontdekt heb.

— Goed, mijnheer, dat blijft dan zo afgesproken. En u kunt op een goede beloning rekenen, als u ze mij terug bezorgt en de dief ontmaskert.

Een ogenblik daarna stonden zij weer op straat.

— Het loopt tot dusverre gesmeerd, zei Jumper zacht.

— Op rolletjes, bevestigde Snapshot grinnikend. Nog zelden heb ik zo 'n combinatie van bespottelijke ijdelheid, domheid en geldverspilling gezien. Die vrouw is precies 'n wandelende juwelierswinkel en het ene voorwerp is lelijker en smakelozer dan het andere.

— Wij zullen ze zo spoedig mogelijk laten versmelten, zei Jumper lakoniek.

— Daarvoor moeten wij ze toch eerst hebben.

— Dat zal heel gemakkelijk gaan. Het is mij trouwens niet te doen om dat handjevol sieraden, ik stel meer belang in de brandkast met haar inhoud ter

waarde van een miljoen francs.

— Waarom liep je zo plotseling naar de deur, wat betekende dat ?

— Ik meende inderdaad iets te hebben gehoord, maar ik heb niets gezien en het is dus best mogelijk dat ik mij heb vergist. Intussen, als de dief hier werkelijk in huis is, dan zou het niet zo raar zijn, dat hij er een gewoonte van maakt aan de deuren te luisteren. Het is hem misschien al ter ore gekomen, dat er detectives op bezoek waren.

De beide mannen, de lezer zal het al begrepen hebben, die niemand anders waren dan Raffles en Charles Brand, riepen een voorbijrijdende taxi aan, toen zij op meer dan honderd meter van het huis waren en lieten zich naar de voet van de Rue Montmartre brengen, waar Raffles in de rue Lepic, een klein huis bezat, dat helemaal verhuurd was op de onderste verdieping na, die bijna het hele jaar leeg stond en waar Raffles dan ook slechts kwam, wanneer hij tijdens een of andere onderneming dit huis nodig had.

Ook hier, evenals in het huis in de Victoria Street te Londen, bevond zich, goed verborgen, een hoeveelheid kleren van verschillende aard en verder waren daar pruiken en baarden en andere voorwerpen, die de Grote Onbekende in staat moesten stellen, zijn uiterlijk volkomen te veranderen.

Zodra zij hier binnen waren, ging Raffles aan de slag en het kortgeknipte rode haar maakte plaats voor een pruik van zwart, glanzend haar, die zo voortreffelijk gemaakt was en zo goed paste, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet zou kunnen ontdekken.

Hij veranderde de kleur van de huid, door zijn hele gezicht te bestrijken met een kleurloos vocht, dat, aan de lucht blootgesteld, binnen enkele minuten een olijkleurige tint aan de huid gaf. Hij verfde zijn wenkbrauwen zwart en nu

stond daar een totaal andere man, maar heel weinig lijkend op de roodkop van zoëven.

Toch had Raffles zelfs geen enkele lijn op zijn gezicht getrokken, de vorm van de mond niet veranderd, noch van de neus.

Maar zo sterk had hij zijn gelaatspielen in bedwang, dat hij aan zijn trekken een totaal andere uitdrukking kon geven.

Brand, schrijlings op een stoel zittend keek hem vol bewondering aan en zei :

— Het is ongelooflijk wat jij met zo weinig hulpmiddelen weet te bereiken. Je gezicht is even glad geschoren als net en toch ben je onherkenbaar. Weet je wel, dat je zo 'n knappe jongen bent, en weet je wel dat je goed mag oppassen voor het kamermajsje en het kameniertje ?

— Kamermajsje en kamenier kunnen mij gestolen worden, bromde Raffles. Ik kom om de brandkast, niet om de mooie ogen van mademoiselle Suze. Is alles klaar ? Laten wij dan maar weer vertrekken.

De twee mannen gingen weg, maar nu niet door de voordeur.

Zij verlieten het huis aan de achterkant, staken een kleine binnenplaats nu over, gingen een nauw poortje door, liepen door een goed onderhouden tuin en stonden een ogenblik later in een heel andere straat.

Zij daalden af naar de Boulevard de Clichy, namen daar opnieuw een taxi en lieten zich tot het begin van de rue Madras rijden. Daar stapten zij uit en zonden de chauffeur weg.

Raffles had zijn tas opgepakt en zei op zachte toon tegen Brand :

— Het gaat er nu op los, Charles. Het is afgesproken, je blijft met de auto zo dicht mogelijk in de buurt en komt op het eerste signaal. Wie weet, kan het al vannacht gebeuren.

HOOFDSTUK V.

DE VROUW IN HET SPEL

Een half uur later was Raffles al geïnstalleerd.

Hij kreeg een kamer op de zolderverdieping, waar ook de meeste andere bedienden sliepen, ook de chauffeur.

De heer Fontenelle was intussen van zijn vispartij teruggekeerd en had brommerig toegestemd in het plan van zijn vrouw, ofschoon hij zelf het nut daar niet van inzag.

Volgens hem was de zaak heel eenvoudig; als er ook maar het minste vermoeden bestond, dat de chauffeur schuldig was, dan behoefde men niets anders te doen, dan de man weg te zenden en een ander in zijn plaats te nemen.

En mijnheer nam zich dan ook voor, zo gauw mogelijk, onder het eerste het beste voorwendsel, tot deze maatregel over te gaan, zonder er zijn vrouw in te kennen.

Intussen had hij beslist niet te klagen over de zogenaamde Engelse detektive als bediende, want nog nooit had hij iemand aangetroffen met zoveel ijver en die toevallig altijd scheen te zijn waar men hem nodig had.

Inderdaad zag Raffles er in zijn splinternieuwe, keurig zittende uniform goed genoeg uit en als hij het niet zelf wist, dan had hij het kunnen lezen in de zwarte ogen van het kameniertje, dat hij al een paar keer op de trap was tegen ge-

komen.

Maar Raffles had heel andere dingen aan het hoofd en hij besteedde zijn aandacht dan ook allereerst aan de inrichting van het huis.

Eigenlijk was het veel te groot voor een kinderloos echtpaar, want het had niet minder dan tweeëntwintig kamers, grote en kleine.

Dan was er een grote ontvangsalon, een woonvertrek, een muziekzaal en een eetkamer gelijkvloers, of op wat de Fransen rez-de-chaussée noemen.

Op de eerste verdieping lagen een bibliotheek, de beide slaapkamers van het echtpaar, een cabinet-toilette, zowel voor mijnheer als voor mevrouw, de beroemde badkamer en twee logeerkamers.

Dan kwam de tweede verdieping met een tweede, kleinere bibliotheek, studeerkamer voor de heer des huizes, die hij alleen gebruikte om er een middagdutje te doen. En nogmaals twee logeerkamers, terwijl tenslotte de derde verdieping enige vertrekken bezat zonder enig doel.

Daarboven lag de zolderverdieping met haar kamers voor het personeel.

Een paar keer was Raffles al in de studeerkamer geweest en een enkele blik was al meer dan voldoende, om hem duidelijk te maken, dat zijn werk minder gemakkelijk zou blijken dan hij zich

had voorgesteld.

De brandkast was heel zwaar, splinternieuw meubel, het laatste snuffje op het gebied van brandkastfabricage en waaraan het staal niet gespaard was, met een geperfectioneerde sluiting, zonder naden en met bijna onzichtbare voegen tussen deur en romp.

De kast was bijna anderhalve meter hoog en halverwege in de muur gemetseld.

Raffles was er eenmaal dicht langs gelopen en had zich er van overtuigd, dat de kast een cijferslot had, zoals de meeste moderne safes. En hij had het vertrek weer verlaten met de zekerheid in zijn hart, dat waarschijnlijk één enkele dag niet voldoende zou zijn om zijn taak ten uitvoer te brengen.

Maar niet alleen aan de brandkast besteedde Raffles zijn aandacht.

Hij hield ook de chauffeur en de overige leden van het personeel nauwkeurig in het oog.

De Maître d'Hotel werd al direkt uitgeschakeld, want het bleek, dat de man inderdaad vele jaren achtereen in dienst was geweest van dezelfde familie, alvorens bij Fontenelle in dienst te treden en dat hij inderdaad voortreffelijke getuigschriften bezat.

De huisknecht bleek een goede lummel te zijn, maar de chauffeur wekte dadelijk de belangstelling van Raffles.

Toen hij een paar keer dat vierkante gezicht met de onbeweeglijke, als uit steen gehouwen trekken en de donkere ogen had gezien, toen kwam het hem voor, dat hij het vroeger al eens moest hebben gezien, maar waar, dat kon hij zich niet voor de geest halen. In ieder geval moest het lang geleden zijn, en ook niet in Parijs. Kon hij deze man vroeger in Londen ontmoet hebben? vroeg hij zichzelf af. Henry deed zijn werk goed en zwijgend. Hij verzorgde en reed zijn auto's meesterlijk. Hij scheen weinig omgang met de andere bedienden te zoeken, behalve met het mooie kameniertje, dat hij vaak nakeek met een hartstochtelijke blik in zijn donkere ogen. Hij had intussen weinig in

het huis zelf te maken, maar hield zich meestal op in de garage, die achter in de ruime tuin stond. Men kon van deze garage in een brede straat komen, maar haar ook verlaten aan de tuinkant en dan met de auto door een brede koetspoort de rue Madras bereiken.

Een paar keer voor het raam verschijnend, zag Raffles duidelijk Charles Brand op een vijftigtal meters afstand voorbij wandelen, als iemand, die niets om handen heeft, met de handen op de rug en sigaretjes rokend.

Van Henderson viel niets te bespeuren, maar Raffles wist dat ook hij in de buurt moest zijn.

Er viel die eerste dag intussen niets bijzonders voor en om acht uur kon Raffles aan Brand het sein geven, dat hij voor die avond wel kon inrukken.

Na het diner, waarbij hij op onberispelijke wijze had bediend, liet mevrouw Fontenelle hem bij zich komen in haar boudoir en vroeg zacht :

— Welnu, mijnheer Jumper, hebt u al iets ontdekt ?

— Nog niets, madame.

— Maar koestert u tegen niemand enige verdenking ?

— Tegen niemand in het bijzonder. Ik vrees dat ik u nog wel enige dagen tot last moet zijn ; wij hebben met een sluwe tegenpartij te doen.

— Maar u bent ons beslist niet tot last, mijnheer, antwoordde madame Fontenelle. 't Is mij onbegrijpelijk dat u werkelijk detektive bent, u zou een perfecte bediende zijn, zonder u te willen vleien.

— Ik dank u voor het compliment, antwoordde Raffles met een buiging. Een goed detektive moet ook een goed bediende zijn, anders kan hij zijn maten wel oprollen. Ik hoop intussen, dat binnen enige dagen alles zal zijn afgelopen. Wenst madame nog iets ?

— Nee, mijnheer Jumper, ik wil zeggen Caspar. Maar wacht eens even ; over drie dagen is onze soirée. Er komt een beroemde zanger en wij hebben wel een honderdtal gasten. Denkt u, dat vóór die tijd de zaak haar beslag zal

hebben gekregen ?

— Ik ben bang van niet, madame, antwoordde Raffles, in wiens ogen het even geweerlicht had, toen hij bedacht, dat bij die gelegenheid madame Fontenelle zonder twijfel de beroemde juwelen zou dragen, die nu veilig in de brandkast van haar echtgenoot waren opgeborgen.

Het zou dus zaak zijn, bedacht hij, zijn verblijf in dit huis zolang te rekken, daar dit een hele gunstige gelegenheid zou zijn, om de juwelen van eigenaar te doen veranderen. Zonder op te kijken, ging hij verder :

— Intussen beloof ik u, dat ik mijn best zal doen. Wie weet is het toeval mij behulpzaam. Raffles boog en verliet het vertrek.

Een ogenblik stond hij in tweestrijd, wat te doen. Hij luisterde even, keek aandachtig om zich heen en wipte toen vlug als een kat en even zacht de trappen op, tot hij de bovenste verdieping van het huis had bereikt.

Het was hier half donker ; de brede gang, waaraan de vertrekken van de bedienden gelegen waren, werd alleen verlicht door een lampje in een matglazen ballon.

Raffles had al ontdekt, waar de kamer van de chauffeur was ; hij sloop er haastig heen en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Daar binnen was, zoals hij wel gedacht had, alles donker, want net had hij Henry in de tuin bezig gezien en om negen uur zou hij zijn baas naar zijn club moeten rijden. Hij greep de kruk van de deur en probeerde haar te openen. Zij bleek echter op slot te zijn. Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde het bosje met de fijne lopers te voorschijn, dat hij maar zelden thuis liet.

Met behulp daarvan had hij al heel gauw het slot van de deur geopend en hij stapte binnen.

Hij stond nu in een eenvoudig gemeubileerd kamertje en toch bleek het hem direkt uit zekere dingen die hij hier aantrof, dat de chauffeur een man was, die er op stond zijn uiterlijk te verzorgen en die ook geen waardeloze bazar-

prullen duldde.

Op de wastafel stonden kristallen flacons fijn geslepen en gevuld met eau de Cologne en haarwater.

Er lag verder een echte ivoren kam, er stond een zilveren scheeretui en op de tafel lagen een prachtige sigarenroker van zwart krokodillenleer, een portefeuille en nog enige andere voorwerpen, die zeker heel wat geld hadden gekost.

In een hoek stond een wandelstok met zilveren knop en aan een van de muren waren fraaie etsen in eikenhouten lijsten opgehangen, die er op wezen, dat Mr. Henry een man van smaak was.

Raffles had dit alles in een ommetien in zich opgenomen.

Zacht bromde hij voor zich heen :

— Mijnheer Henry heeft een erfenis gehad, of hij verdient een hoog loon, of hij heeft kennis aan een of andere dame, die hem nu en dan iets toestopt. Goud en zilver, marokijn- en krokodillenleer, dure haarwatertjes. En nu zullen wij eens verder kijken.

Hij keek het vertrek rond, opende de portefeuille, waar hij echter niets bijzonders in kon ontdekken, trok alle laden open, die onder zijn bereik waren en doorzocht tenslotte de klerenkast, vol keurige en zeker niet goedkope kostuums, die hij doorzocht met een rapheid, die alleen door een jarenlange oefening was te bereiken.

Hij vond echter niets in de zakken, niets in de doosjes, niets in de laden. Wel vond hij daarentegen een browning van klein kaliber, met alle kamers van het magazijn gevuld.

Maar plotseling stond Raffles stil. In onbeweeglijke houding hield hij het hoofd naar de deur gewend. Toen brachten een paar onhoorbare stappen hem naar de drempel.

Snel rukte hij de deur open en keek naar buiten. De gang was echter verlaten.

— En toch meende ik zeker... mompelde Raffles. Nu, ik zal mij vergist hebben.

Hij deed de deur achter zich dicht,

sloot haar, zodat de sleutel weer gebruikt zou moeten worden om haar te openen en sloop haastig naar beneden.

Voor een van de galerijramen, die op de tuin uitkeken, bleef hij een ogenblik staan en keek naar buiten. Hij zag hoe Henry vlug langs het tuinpad liep en naar de garage ging.

Tien stappen achter hem volgde, met een kleine emmer in de hand, de kame-nier Suze.

Raffles stapte haastig terug, holde zo vlug hij kon de trappen af, verliet het huis aan de voorkant, zonder dat een van de bedienden op hem gelet had en rende de zijstraat in, die verderop over-ging in een twee meter hoge muur, die de tuin omgaf.

Hier was ook de brede inrijdeur van de garage en binnen enkele sekonden had Raffles het weinig ingewikkelde slot weer open.

Voorzichtig duwde hij een van de vleugeldeuren open en gluurde naar bin-nen.

De garage werd door twee ramen ver-licht, maar het was er niet erg helder, want het licht werd gedeeltelijk onder-schept door de kruinen van de hoge bo-men in de tuin.

Daar stonden de vijf auto's, waarvan er drie met een hoes waren bedekt, om het stof te weren.

Raffles wipte naar binnen, na zich te hebben overtuigd dat hij zijn revolver niet had vergeten, sloot vlug de deur en verstopte zich haastig onder de hoes, die een van de grootste auto's bedekte.

Het doek hing nauwelijks weer stil, toen de deur aan de kant van de tuin openging en Henry binnentrad.

Hij werd op de voet gevolgd door Suze. De chauffeur greep het meisje bij de hand en trok haar tot in het midden van de garage.

Hij was blijkbaar erg opgewonden.

En hoewel hij op hees fluisterende toon sprak, kon Raffles woord voor woord verstaan wat er gesproken werd.

Tot zijn grote verbazing antwoordde Suze in voortreffelijk Engels.

— Luister eens, Suze, er moet snel ge-

handeld worden, begon Henry. Die man is wel degelijk waar ik hem al direkt voor hield ; een detektive en een knappe ook, dat verzeker ik je.

— Maar...

— Val mij niet in de rede, er is wel-nig tijd, men mag ons niet samen zien. Ik heb je al gezegd, dat ik geluisterd heb, toen die vent voor het eerst kwam en nog geen vijf minuten geleden ver-raste ik hem, terwijl hij mijn kamer na-snuffelde.

— Ik kan het nog bijna niet geloven, antwoordde Suze met iets van spijt in haar stem. Hij is zo 'n knappe jongen.

— Hou die sentimentele onzin voor je, antwoordde Henry op ruwe toon, en luister naar wat ik je zal zeggen. Ik had de kerel dadelijk kunnen neerslaan, maar dan zou ik mijn eigen ruiten heb-ben ingegooid en ik zou het voor ons onmogelijk hebben gemaakt, onze grote slag te slaan. Wat heb ik aan die onno-zele oorhangers ? Zo weinig, dat ik er een grap van heb gemaakt. Ik had er heel wat voor over gehad, als ik het ge-zicht had kunnen zien van die dikke tan-te, toen zij het konijntje ontdekte.

— Wat ga je doen, Henry ?

— Dat zul je straks horen. Het is duidelijk, dat die kerel mij verdenkt. Dat zou nu niets betekenen, als het daar-bij bleef. Maar hij staat ons in de weg. Wij kunnen hier niets uitvoeren, zolang hij ons op de vingers kijkt. Nog een paar dagen en je kunt het geheim van het brandkastslot hebben uitgevonden, dank zij je fijne vingertjes en je schran-derheid. Maar in die paar dagen kan dat heerschap ons heel wat schade berokke-nen ; hij moet dus uit de weg worden geruimd.

Suze slaakte een gedempte kreet van schrik en riep uit :

— Mijn God, Henry, je wilt hem toch niet vermoorden.

— Als het niet nodig is, dan kan hij voor mijn part blijven leven, antwoord-de de chauffeur koeltjes. Je hebt niets anders te doen, dan hem zo gauw moge-lijk, liefst morgen al, mee te lokken naar buiten ; je hebt niets anders te doen en

de rest zullen mijn mannen en ik wel klaar spelen.

— En wat gebeurt er dan met hem ?

— Stel je er zoveel belang in ? vroeg Henry op een toon, waarin duidelijk een bedreiging klonk.

— Ik heb recht om het te weten, antwoordde het meisje ongeduldig.

— Nu dan, hij wordt naar de gewone plaats gebracht, wanneer wij hem hebben bedwelmend en neergeslagen en een van ons kan hem, wat mij betreft, gaan bevrijden zodra de slag geslagen is.

— En heb je mijn hulp daar beslist bij nodig ?

— Natuurlijk. Hoe zouden wij hem anders naar de plek krijgen, waar wij hem hebben moeten ? Ik reken op je. Bedenk, dat het om een waarde van een half miljoen francs gaat.

— Maar als je je nu vergist ?

— Ik vergis me niet, zeg ik je, antwoordde Henry ongeduldig. En maak nu dat je wekomt.

— Maar ik geloof nooit dat ik hem zal meekrijgen, riep Suze klagend.

— Dan maak je jezelf geen compliment, maar ik weet wel beter. Geen man kan weerstand bieden aan jouw charmes, als je maar het juiste gebruik weet te maken van je sex-appeal, van je

glimlach en je ogen. En ga nu maar gauw, ik herhaal, dat zij ons niet samen mogen zien.

Suze scheen nog iets in het midden te willen brengen, maar zij werd blijkbaar door de chauffeur gewoon de garage uitgeduwd en de deur viel achter haar dicht.

Henry bleef alleen.

Hij wachtte even, blijkbaar om te voorkomen dat hij de gewaande kame-nier te dicht op de hielen volgde, waarna hij op zijn beurt het kleine gebouw, aan de kant van de tuin verliet.

Raffles wachtte nog even, voor het geval dat Henry misschien terug zou komen, maar toen er, na verloop van enkele minuten, niemand kwam, verliet hij voorzichtig de schuilplaats, sloop naar de deur en keek naar buiten.

Toen hij zag, dat Henry een heel eind verder bezig was bij de waterkraan een paar emmers te laten vollopen, zeker om 'n motor schoon te maken, die zwaar bemodderd op de standaard stond, sloop hij langs een zijpaadje, naar de achterkant van het huis, verborg zich bijna een half uur achter een dicht bosje en ging toen pas het huis aan de achterkant binnen.

HOOFDSTUK VI.

ONDER HYPNOSE

Het was omstreeks negen uur in de avond en de bedienden zaten, voor zover ze geen vrijaf hadden, bij elkaar in de ruime, naast de keuken gelegen kamer, die met twee ramen op de tuin uitkeek. Maar al gauw dunde het aantal aanwezigen.

En toen kwam er een ogenblik, dat Suze met de valet de chambre alleen was.

Zij had Raffles al een paar keer een vurige blik toegeworpen, waarvan de betekenis niet mis te verstaan was en zij schoof nu naar hem toe en zei met een vlelend stemmetje :

— Wat denk je van een wandelingetje in de tuin, mijnheer Caspar ? Het is nog wel een half uur licht.

— Al was het zo donker, mademoiselle Suze, dat men geen stap voor zich uit zou kunnen zien, dan nog zou ik graag meegaan, zei Raffles op zijn be-minnelijkste toon.

Hij was al opgestaan en beiden liepen langzaam het vertrek uit, de met blauwe tegels geplaveide gang door en bereikten zo de tuin.

— Wij treffen het bijzonder, zei Suze met een verleidelijk lachje. Mevrouw is naar een partij, mijnheer is naar de club en de maitre d'hotel is van de vloer. Wat een heerlijke avond, nietwaar ?

— Buitengewoon, juffrouw Suze.

— Willen wij wat op die bank gaan zitten ?

Onder het spreken was het tweetal de bank genaderd en zij gingen erop zitten. Langzaam begon de schemering te vallen. Suze hief haar gezicht naar Raffles op, die vlak naast haar zat en langzaam, heel langzaam verdween de lieve glimlach van haar lippen.

Het was alsof haar gezicht een vragende uitdrukking had en toen een uitdrukking van schrik kreeg.

De kleine mond was half geopend en de ogen werden als door een magnetische kracht naar die van de man tegenover haar getrokken.

Zij moest kijken of zij wilde of niet naar die wijd geopende, staalgrijze ogen, met hun grote zwarte pupillen.

De stem van het meisje stierf weg tot een zacht gemurmel, alleen haar lippen bewogen zich, en toen zweeg zij.

Maar haar wijdopen ogen bleven strak op het gezicht van Raffles gericht.

Deze nam haar hand, tilde haar een paar decimeter op en liet haar los.

De hand viel slap naar beneden.

— Ik wist wel, dat zij een goed onderwerp zou zijn, hysterisch en buitengewoon gevoelig, mompelde hij in zichzelf. Toch moet ik eens zien of de kleine bedriegster mij misschien voor de gek houdt.

Hij had ongemerkt een speld uit de kraag van zijn jas genomen en gaf er onverwachts een kort prikje mee in de blote benedenarm van het meisje.

Suze bewoog zich niet, haar wimpers trilden zelfs niet; zij had blijkbaar niets van de prik gevoeld.

Raffles glimlachte. Hij liet zijn stem dalen en vroeg, het meisje nog steeds aankijkend:

— Versta je mij ?

— Ik versta u heel goed, klonk het antwoord, op duidelijke, maar eigenaardig doffe toon gegeven.

— Weet je wie ik ben ?

— U bent de nieuwe valet de chambre.

— Maar weet je niet, wie ik inderdaad ben ?

— Ik weet uw naam niet, maar u bent detektive.

— Wie heeft de diamanten oorhangers van uw meesteres gestolen ?

— Henry Clifton.

— Wat is zijn eigenlijk beroep ?

— Hij is een bekende hoteldief, die al lang door de politie van Londen wordt gezocht.

— Wie bent jij ?

— Ik ben Suze Chaunard, zijn vriendin.

— Heb je lang in Londen gewoond ?

— Zeven jaar.

— Waar zijn de diamanten oorhangers gebleven ?

— In de linker koplamp van de Morris.

— Wat ben je van plan, jij en je vriend met mij te doen ?

— Morgenavond zal ik u meelokken naar een vooraf bepaalde plaats en daar zullen Henry en twee helpers, misschien drie, u overvallen, bedwelmen en in een auto wegbrengen, naar een plek die ons alleen bekend is.

— Wat zal er gebeuren, als de diensten van Henry elders nodig zijn ?

— Hij zal doen alsof hij ziek is en naar huis gaan.

— Heeft hij er hier dan een ?

— Ja, hij woont hier met een zuster; hij is pas zes maanden hier in dienst.

— Blijf zitten, waar je nu zit, beval Raffles kortaf.

Raffles stond haastig op, liep vlug naar de garage, opende de deur, knipte

zijn zaklantaarn aan en liep naar de Morris toe.

Hij sloeg de hoes terug en draaide met een schroevendraaier, die hij uit de gereedschapstas nam, de linker koplamp los.

Er viel een pakje uit in zijdepapier en toen Raffles het had opgeraapt en losgemaakt, hield hij de gestolen oorhangers in de hand.

Hij raapte snel een paar kiezelsteentjes uit de tuin op, wikkelde deze in het zijdepapier, stopte het pakje terug in de koplamp en monteerde deze weer.

Toen hij naar de bank terugkeerde, vond hij daar Suze precies in dezelfde houding zitten.

Toen sprak Raffles :

— Luister Suze. Je moet alles vergeten wat er is voorafgegaan aan dit onderhoud, zelfs de flauwste herinnering.

Hij blies zacht over haar gezicht, maakte met de handen op de rug een paar passen en leunde toen in onverschillige houding achterover tegen de leuning, terwijl hij naar de juist opkomende maan keek.

Suze wreef zich even over de ogen, liet een verlegen lachje horen en zei :

— Wat gek. Het is net alsof ik geslapen heb.

— Dat komt van de warmte, zei Raffles lakoniek. Het is nog al drukkend geweest en ik ben onder het bedienen bijna in slaap gevallen. Maar zullen wij niet weer naar huis terug gaan ?

— Dat is aardig van je, Caspar ! riep Suze uit. Weet je wat wij doen moesten ? Ik... nu, ik wil er geen geheim van maken ; ik vind je een reuzevent. Wij moesten morgenavond een fijn wandelingetje maken.

— Ik wil niets liever, Suze. Maar hoe doen wij dat ? Men zal het ons niet toestaan.

— Toch wel. Ik heb, om te beginnen, morgenavond mijn vrije avond, en naar jou wordt, als kamerbediende, na tien uur toch nooit meer gevraagd.

— Afgesproken dan, riep Raffles uit, schijnbaar na zich enige ogenblikken te hebben bedacht. Ik vond het prachtig.

Maar nu moeten wij toch werkelijk terug ; ik geloof, dat ik licht zie op de eerste verdieping, dat is zeker Joseph, die de ronde doet.

Hij was al opgestaan en liep naar het huis. Maar plotseling sprong Suze op, sloeg haar armen om zijn hals en drukte haar lippen op de zijne.

Toen liet zij Raffles weer los en zei op een geschrokken toon :

— Wat zijn je lippen koud.

— Dat zal wel beter worden, hernam hij met een flauw glimlachje.

Beiden liepen langzaam naar het huis en slopen toen ongezien naar binnen. Maar een uur later ging Raffles terug naar de tuin, zonder door iemand te zijn gezien, sloop naar de verst verwijderde hoek en gaf heel zacht het sein.

Er waren nog geen tien sekonden verlopen, of het werd aan de andere kant van de muur beantwoord.

Raffles zette zijn voet op een knoest van 'n boom, die op nauwelijks een voet afstand van de muur stond en kon zich nu zover ophijzen dat hij net over de muur kon heen kijken.

Op twee passen afstand stond Brand, die op zijn post was.

— Ik heb nieuws, kerel ! En goed nieuws ook, geloof ik. Vang, om te beginnen, dit pakje maar eens op.

— Wat zit erin ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Maak het maar open, dan zul je het zien.

Brand ving het pakje behendig op, maakte het open en kon met moeite een kreet van bewondering weerhouden.

— Dus... hij was het toch ? vroeg hij toen.

— Niemand anders. En nu de rest.

In enkele woorden vertelde Raffles aan Brand, wat er enige uren geleden in het huis en in de tuin was gebeurd.

De jongeman had aandachtig toege-

luisterd en vroeg nu :

— Wat ga je nu doen ? Je geeft zeker die Henry onmiddellijk bij de politie aan ?

Raffles keek Brand een ogenblik zwijgend aan en antwoordde toen :

— Het is waar, Charles, dat mijn eerste jeugd gepasseerd is, maar ik ben toch nog niet helemaal kinds. Waarvan zou ik die man kunnen beschuldigen, nu jij die gestolen oorhangers in je zak hebt ?

— Je kunt toch tegen hem getuigen ?

— Ongetwijfeld, maar dan zal de rechter mij verzoeken, het stuk van overtuiging over te leggen en dat ben ik echt niet van plan. Nee, die Henry kan zich elders laten hangen, als hij dat wil. Intussen, hij is een lastig en gevaarlijk heerschap en wij moeten ons van hem ontdoen. Daarom moet je zorgen, morgenavond met Henderson op je post te zijn om dat lieve kamermeisje en mij te volgen. Op het gewenste ogenblik treden jullie dan op en als ik Henderson goed ken, dan zal mijnheer Henry de eerste maanden wel niet in staat zijn het stuur van een auto vast te houden.

— Maar zij kunnen je bedwelmd hebben, vóór wij tussenbeide kunnen komen, zei Brand geschrokken.

— Daarvoor bestaat niet het minste gevaar. Ik weet wel een middeltje om hun chloroform, of wat het anders wezen mag, onschadelijk te maken. Ik zal jullie echter in ieder geval moeten verzoeken goed uit te kijken en snel te handelen. Kan ik het alleen af, des te beter. En maak nu maar gauw, dat je weg komt ; ik moet het slaapmutsje, de avond-groc van mijnheer Fontenelle nu klaar maken.

Raffles verdween, wel wetend, dat Brand de volgende avond, zoals men dat noemt ; als een bulhond vóór de deur zou liggen.

HOOFDSTUK VII

DE OVERVAL

De volgende dag stelde madame Fontenelle Raffles een paar keer de vraag hoe het stond met de juwelen oorhangers en telkens verzekerde Raffles diplomatiek en overigens volkomen naar waarheid, dat de zaken voortreffelijk gingen.

Hij had enige informatie ingewonnen betreffende de soirée, die de volgende avond bij de voormalige groentenhandelaar zou gehouden worden en het was uitgemaakt, dat de ijdele madame Fontenelle zich bij die gelegenheid zou opsluiten met de hele inhoud van haar juwelenkistje.

Een paar keer was ook Raffles Suze gevolgd en hij had haar kunnen gadeslaan, terwijl zij bezig was met haar dunne, fijne vingers te draaien aan het cijferslot van de brandkast.

Blijkbaar had het meisje uiterst gevoelige vingertoppen en was zij er na eindeloos geduld in geslaagd bijna de hele cijfercombinatie, alleen geleid door haar tastzin, te ontdekken.

Nog maar een paar dagen en het getal zou voor haar geen geheim meer hebben.

Wanneer Henry dan de sleutel machtig kon worden, zou het beslist geen moeite meer zijn, de zware kast te openen.

Er was dus in dit geval inderdaad : *periculum in mora* (1). Raffles begreep

(1) *Periculum in mora* : er ligt gevaar in uitstel.

dat hij snel zou moeten optreden wilde hij zich de resultaten van al zijn moeite op het laatste ogenblik niet zien ontgaan.

De avond brak aan, zonder dat er iets bijzonders gebeurde.

Suze had onmiddellijk na het diner het huis verlaten, na met Raffles de afspraak te hebben gemaakt, dat hij haar om tien uur zou komen afhalen in een café, op de hoek van een zijstraat.

Raffles zorgde er wel voor op tijd te zijn.

Hij had met opzet een licht grijs pak aangetrokken, opdat Brand hem des te gemakkelijker zou kunnen volgen, maar tegen de zin van Suze, die maar al te goed begreep, dat zo 'n licht gekleurd pak wel al te sterk in het oog liep en de aandacht van de politieagenten zou kunnen trekken.

Precies op het afgesproken uur stapte Raffles het café binnen en hij vond daar zijn Dulcinea, die zich onder bescherming van de waard in eigen persoon had gesteld.

Gearmd verlieten de twee het café en liepen naar de Seinekade.

— Waar gaan wij heen ? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik houd niet erg van de drukte in de stad, wij moesten met een bootje

naar Grenelle gaan en daar ergens thee drinken. Ik ken er gelegenheden waar gedanst wordt. Ik hoop toch dat je danst?

— Als een sprinkhaan, juffrouw Suze, antwoordde Raffles opgewekt. Ik dans alle Mexicaanse, Argentijnse, Indiaanse, Spaanse en Afrikaanse dansen, de bruidsdansen der Basoto's, de begrafenisdansen van de Platvoet-Indianen, de krijgdsdansen van de Hottentotten, kortom, alle moderne dansen.

— Dat treft bijzonder, want ik ben dol op dansen.

Het tweetal daalde dus af naar een van die drijvende steigers, zoals men ze om de paar honderd meter langs beide oevers van de Seine vindt en waar de sierlijke stoombootjes aanleggen, die de Parijzenaars « vliegen » noemen en die hen voor slechts tien francs van het ene einde van Parijs naar het andere brengen. Er was plaats in overvloed.

Het ranke bootje stak van wal en direkt drukte Suze zich tegen haar begeleider aan, alsof zij bescherming bij hem zocht.

Na een tocht van een uur ongeveer verliet het tweetal het bootje, dat onderweg herhaaldelijk had aangelegd.

Raffles had heel goed gezien, dat op een van die steigers Brand en Henderson aan boord waren gekomen, die het kleine vaartuig bij de afvaart juist even gemist hadden, maar toen waarschijnlijk snel in een auto waren gesprongen om het bij een volgende aanlegplaats vóór te zijn.

De twee mannen hielden zich op een veilige afstand en gingen zo zitten, dat de stuurmansbrug tussen hen en Raffles in was.

Men was nu in Grenelle en duidelijk sprong het verschil met het drukke Parijs van de Boulevards in het oog.

Hier geen helder verlichte winkels en café's, hier geen schitterende lichtreklames, geen overdaad van straatverlichting.

Integendeel, er waren genoeg donkere lanen en verlaten brede straten, om er met groot succes een overval te kun-

nen ondernemen.

Suze had Raffles weer bij de arm genomen en nam hem in de richting van de rue Couchy.

Het is een brede straat, schaars verlicht en waar al om negen uur in de avond een dorpse stilte heerst.

— Waar is de dancing waar je over sprak? vroeg Raffles na enige tijd.

— In de rue Vignon, niet ver van het kerkhof.

De rue Vignon is een zijstraat van de rue Couchy, die echter aan de andere kant van laatstgenoemde straat zich niet voortzet.

Er wordt zo een doodlopende straat gevormd, een soort plein, waar het altijd erg stil was.

Zijn instinct waarschuwde Raffles, dat hij op zijn hoede moest zijn, daar de plek hier heel gunstig scheen te zijn voor de beraamde overval.

Zijn voorgevoel scheen hem niet te hebben bedrogen.

Want nauwelijks waren zij de hoek van de rue Vignon omgeslagen, of uit een koetspoort kwamen onverhoeds vier mannen te voorschijn, de rand van hun hoeden diep in de ogen gedrukt.

Vlak bij, op nauwelijks twee meter afstand, stond een grote auto stil, waarvan de motor zachtjes bromde en een van de portieren openstond.

Achter het stuur zat een vijfde man.

Dit alles zag Raffles in één oogopslag. Hij was er dus volkomen op voorbereid toen de vier mannen zich in twee groepjes splitsten en links en rechts op hem toe sprongen.

Suze had een lichte kreet van schrik geslaakt, die heel natuurlijk klonk en knelde de rechterarm van Raffles zo stijf mogelijk tegen haar lichaam aan, als gehoor gevend aan haar behoefte aan steun, maar inderdaad om het slachtoffer te beletten van die arm gebruik te maken.

Maar dat was voor een goed bokser als Raffles een heel klein bezwaar.

Hij uitte een eigenaardige, doordringende kreet, die ver te horen moest zijn, en tegelijkertijd trof zijn linkervuist

met de kracht van een moker een van de aanvallers, die het dichtst bij hem stond, tegen de punt van de kin.

Het was een meesterlijke stoot, die ook een krachtiger man zou hebben geveld. De getroffene wankelde even en zakte toen in elkaar.

Vóór de anderen nog goed en wel wisten wat er gebeurde, was een reusachtige gedaante als een bom te midden van hen gevallen.

Het was Henderson, die, gevolgd door Brand, was komen aanrennen.

Hij nam de man, die klaar stond met een met chloroform gedrenkte doek op Raffles toe te lopen, om het middel, tilde hem als een kind van de grond en een ogenblik later was de rol van deze aanvaller uitgespeeld.

In minder dan geen tijd waren er dus twee aanvallers buiten gevecht gesteld, maar Henry, die een van de vier aanvallers was geweest, uitte een gesmoorde vloek en trok met een grimmig gezicht een kort mes uit de zak, waarvan het brede lemmet in het licht van een straatlantaarn schitterde.

Henderson schonk hem echter geen gelegenheid zich van het wapen te bedienen.

Hij greep Henry onzacht beet, schudde hem als een uit het water gehaalde hond heen en weer en trof hem toen met zijn verschrikkelijke vuist midden in zijn gezicht.

Met een doffe snik viel Henry achterover, buitelde een paar keer over de kop als een haas, die wordt aangeschoten en bleef toen stil liggen.

Brand had intussen al met de vierde man afgerekend, die hij op een prachtige stomp onthaalde, die de man enige meters verder met de straatstenen deed kennis maken. In minder tijd dan nodig was om dit alles te beschrijven, was het pleit beslecht.

De man achter het stuur van de auto scheen de mening te zijn toegedaan, dat voorzichtigheid het beste deel van de moed is, want nauwelijks had hij gezien, dat de veldslag als verloren kon worden beschouwd, of hij schakelde in, gaf gas

en reed weg, of de duivel hem op de hie-len zat, zijn makkers overlatende aan een lot, dat niet langer twijfelachtig kon zijn.

Wat Suze betreft, een paar keer had zij geprobeerd zich los te rukken, toen zij tot het inzicht kwam, dat de zaak enigszins anders verliep dan zij zich had voorgesteld, maar Raffles hield haar stevig vast.

Toen de vijand verslagen was, draaide hij het meisje, door haar boven de ellebogen aan de armen vast te grijpen, naar zich toe, en zei op de vriendelijkste toon van de wereld :

— Het spijt me, mademoiselle Suze, dat ik u getuige heb doen zijn van deze smadelijke nederlaag, maar het ging niet anders. Intussen, gedane zaken nemen geen keer en je zult wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat deze zet voor jullie verloren is.

Ik geloof dat het overbodig is, maar voor alle zekerheid wil ik wel zeggen, dat ik het niet zal accepteren, dat mijnheer Henry in het huis in de rue Madras verschijnt.

Raffles stond nog besluiteloos hierover na te denken, toen de komst van enige politieagenten, die het lawaai van het gevecht hadden gehoord, iedere verdere moeilijkheid voorkwam.

Het waren drie mannen, die verbaasd neerkeken op de vier roerloze gedaanten, die daar als dood op het trottoir verspreid lagen, maar Raffles gaf in korte woorden de nodige ophelderingen.

Maar een van de agenten, die Suze eens nauwkeurig had opgenomen, riep plotseling uit :

— Maar voor den drommel, dat is Olga Balnew, de Russin, die wij al zo lang zoeken.

Hij wendde zich tot Raffles en zei :

— Hiervoor zijn wij u ten zeerste verplicht, mijnheer. Een heel gevaarlijk wezen, waarnaar de politie in Londen en in Munchen al geruime tijd zoekt. Haar signalement is overal bekend gemaakt, maar wie zou haar nu ook gezocht hebben in het huis van mijnheer Fontenelle.

De andere agenten hadden de man-

nen, die op de grond lagen, intussen eens nauwkeurig bekeken en het bleek, dat twee van hen oude bekenden van de justitie waren, die nog een appeltje met hen te schillen had. Wat Henry betreft, hij was de agenten vreemd, maar ook hij werd in verzekerde bewaring genomen.

Het duurde enige tijd, alvorens er een wagen van de politie ter plaatse was en daarin werden de vier mannen opgesloten.

Het voertuig reed snel weg en Suze, stevig vastgehouden door twee ter assistentie ontboden ordebewaarders, keek de wagen na en keek toen Raffles aan, met ogen, die niet langer logen, maar die brandden van haat en woede.

Raffles verloor echter geen ogenblik zijn hoffelijke kalmte en zei met 'n buiging :

— Wij zullen nu wel afscheid moeten nemen en voor geruime tijd, mademoiselle Suze. Het spijt mij werkelijk, de kennismaking was heel aangenaam. Misschien zal dit avontuur je een les zijn, niet al te gauw met vreemdelingen op een bank in een verlaten hoekje van een tuin te gaan zitten.

De zogenaamde kamenier had Raffles een blik vol haat toegeworpen, maar daarna had zij zich rustig laten wegvoeren, wel begrijpend dat tegenstand niet zou helpen.

Intussen was Raffles wel genoodzaakt wilde hij geen achterdocht wekken op een heel ongunstig tijdstip, naar de dichtst bijzijnde politiepost te gaan en daar verslag van het gebeurde te doen.

Er bleef hem trouwens weinig anders

over, want hij zag wel in, dat, of Henry en Suze Chaunard al of niet hun misdadig voornemen bekendden, zijn aanwezigheid als vermomd detektive in het huis van de Fontenelles toch al de volgende dag bekend zou zijn.

Want madame Fontenelle zou zich natuurlijk haasten, de zaak aan de grote klok te hangen en zelfs met enige trots zou zij vertellen, dat het aan de schranderdheid van haar speciale detektive, om zo te zeggen haar lijfdetektive, gelukt was, twee gevaarlijke boeven, die op valse voorwendsels haar huis waren binnengedrongen, zo gauw te ontmaskeren.

En zo deed hij het hele verhaal opnieuw, maar omdat hij met mensen te doen had, die over heel wat meer verstand beschikken dan madame Fontenelle, zo kon hij zich nu tot enkele woorden bepalen en voerde eenvoudig aan, dat hij de zaak ter hand had genomen, omdat zij hem als criminalist belang inboezemde.

Hij vertoonde zijn prachtig nagemaakte legitimatie-bewijzen, zijn papieren en zijn penning, hij deelde mee hoe hij de beraamde aanslag ontdekt had, hij gaf een verslag van de overval en daarmee was de zaak afgehandeld.

Henderson werd er zorgvuldig buitengehouden en Raffles deed het voorkomen, alsof hij hem helemaal niet kende en de reus daar maar toevallig ter plaatse was geweest en zich gehaast had de aangevallenen, die in de minderheid waren, de helpende hand te bieden.

Daarmee kon Raffles heengaan, heel tevreden over de loop, die de zaken namen.

HOOFDSTUK VIII

EEN SOIRÉE DIE IN HET WATER VIEL

Het spreekt vanzelf, dat alle dagbladen de volgende ochtend al grotere of kleinere berichten publiceerden over de overval van de vorige avond.

De diefstal van de juwelen oorhangers werd weer opgehangen en de meeste bladen gaven als hun overtuiging te kennen, dat niemand anders dan de Engelse chauffeur de dief kon zijn geweest. Een beambte van Scotland Yard was al naar Parijs onderweg, om de arrestant te identificeren.

Henry Clifton echter bleef aangaande de gestolen oorhangers een hardnekkig stilzwijgen in acht nemen en ontkende iets met de diefstal te maken te hebben.

Daar Raffles zelf daarover natuurlijk wel zo verstandig was geweest, met geen enkel woord over de ontdekking van de kostbare stenen te reppen, zo bleef deze zaak nog altijd onopgehelderd.

En nu was de dag aangebroken, waarop 's avonds de soirée zou plaats hebben.

Madame Fontenelle was vrij nerveus en als de uitnodigingen niet al lang ver-

zonden waren, zou zij waarschijnlijk de soirée hebben uitgesteld.

Zij was zonder kamenier en om tien uur in de ochtend al zette zij haar klaagliederen in en riep de hemel tot getuige, dat zij zich die avond onmogelijk aan haar gasten zou kunnen vertonen.

Maar ook deze moeilijkheid wist de Engelse detektive op te lossen.

Hij ging telefoneren en een half uur later al keerde hij glimlachend terug met het bericht, dat een uitstekend kamenier voor die dag haar hulp mevrouw Fontenelle zou aanbieden.

Het meisje was echter pas na het diner beschikbaar, maar zou zich zoveel mogelijk haasten.

Op deze manier werd er een zware steen gewenteld van het hart van de beklagenswaardige miljonairsvrouw.

Intussen hadden de kok en de keukenmeid, geholpen door twee assistenten, al vroeg in de namiddag de handen vol met het voorbereiden van het souper, dat op de soirée zou volgen en waarna men

nog zou dansen. Ook waren er vier bedienden in dienst genomen, maar Raffles had, om begrijpelijke redenen, heel scherp toegezien, dat deze mensen inderdaad volkomen betrouwbaar waren, hij had namelijk ervaring op dit punt.

De vloer van de danszaal was spiegelglad gewreven, de wijnflessen stonden gereed, de zilveren schalen voor het gebak wachtten op hun lading en in de kleine buffetzaal, naast de danszaal gelegen, stonden de tafels al klaar waar-aan gesoupeerd zou worden.

Er was voor veel geld een strikje geëngageerd en om zes uur dineerde mevrouw al, tamelijk moe, maar tevreden dat alles nog geschikt was.

Want net was de kamenier verschenen, een stil, bedeesd meisje, met rossig haar en zacht blauwe ogen, maar dat uitstekend geschikt was voor haar werk, zoals gauw bleek. Om negen uur zouden de eerste gasten verschijnen en mevrouw Fontenelle moest zich nog kleden.

Vlak na het diner liet Raffles mevrouw verzoeken hem enige ogenblikken gehoor te schenken.

De bedienden hadden namelijk allen in de bladen het verslag van de overval gelezen en waren dus nu op de hoogte van de identiteit van hun zogenaamde collega.

— Mevrouw, begon Raffles, eigenlijk gezegd bestaat het motief niet langer, waarom ik hier mijn intrek nam en alles wel beschouwd, had ik vanochtend al kunnen vertrekken. Het is voor mij aan geen twijfel onderhevig, of die Henry Clifton is de dief van uw juwelen oorhangers, zoals later wel zal worden uitgemaakt en mijn verblijf in dit huis zou dus geen reden meer hebben. Maar, u zult vanavond de juwelen dragen, nietwaar?

— Dat ben ik pertinent van plan, mijnheer.

— Weet u dat het een gevaarlijke onderneming is?

— Dat weet ik, en als ik het niet wist, dan zou de politie het mij wel aan het verstand hebben gebracht.

— Hoezo, madame, als ik vragen

mag? vroeg Raffles verbaasd.

— Omdat, terwijl wij aan tafel zaten, de commissaris van politie van onze wijk, zich heeft laten aandienen en mij beloofd heeft, vier van zijn beste rechercheurs te sturen, om een oogje in het zeil te houden.

Raffles beet zich op de lippen. Dat was een omstandigheid, waarop hij helemaal niet gerekend had. Maar al snel herwon hij zijn koelbloedigheid en er klonk zelfs bevrediging in zijn stem, toen hij zei:

— Dat is een voortreffelijke maatregel, madame. Eigenlijk had ik iets dergelijks willen aanraden. Dan zijn uw juwelen natuurlijk zo veilig alsof zij in de kelders van de Franse Bank waren. Wanneer komen die heren?

— Ongeveer om negen uur, met de eerste gasten.

— Dan is alles uitstekend geregeld, madame, maar ik zelf, ik zelf, hoort u, zou de juwelen naar uw boudoir overbrengen. Mijnheer Fontenelle zou mij desnoods kunnen vergezellen, dan zijn we volkomen zeker dat zij daar veilig belanden. Daarom juist ben ik hier gebleven.

— Maar uw honorarium? vroeg madame Fontenelle op onzekere toon.

— Dat vinden wij later wel, madame. Ik ben zeker, dat ik volkomen tevreden zal zijn. Maak u daarover niet ongerust. Maar nu wil ik u niet langer ophouden, het zal tijd voor u worden om u te gaan kleden, naar ik meen.

Het was inderdaad al over half acht, toen mevrouw Fontenelle naar haar boudoir ging, waar de kamenier haar wachtte.

Het toilet van madame lag al klaar op de kaptafel en het kleden begon.

Marianne, de kamenier, sprak niet veel, maar zij verstond haar werk uitstekend. Zij was vlug en handig en zij wist van het dunne, korte haar van mevrouw Fontenelle met behulp van slechts enkele toegiftjes, door een voortreffelijk haarkunstenaar geleverd, het prachtigste kapsel te maken, dat men zich kan denken.

Het was bijna kwart voor negen, toen zij klaar was en zich met een tevreden gezicht voor de grote spiegel heen en weer bewoog, waarin zij zich ten voete uit kon bewonderen.

Langzaam bewoog zij het machtige lichaam voor- en achteruit, links en rechts, draaide op haar hakken rond, probeerde zich van achteren te bekijken, wat volkomen onmogelijk bleek, alvorens de kamenier met een tweede spiegel te hulp schoot en zei toen met een zucht van verlichting :

— Het ziet er goed uit, nietwaar, mijn kind ?

— Schitterend, madame.

Madame Fontenelle hield zich druk bezig met het verschikken van een kleine bloemencorsage op haar geweldige boezem. Toen zei zij tamelijk kortaf :

— Bel nu even en zeg tegen Joseph, dat hij naar mijnheer gaat, om te zeggen dat ik klaar ben.

De kamenier drukte op een belletje en even daarna verscheen Joseph in de opening van de deur.

— Mijnheer Joseph, wees zo goed, aan mijnheer Fontenelle te gaan zeggen, dat madame klaar is, zei de kamenier.

Joseph verwijderde zich, om de boodschap te gaan overbrengen. Hij liep door de gang, klopte op de deur van de studeerkamer en stapte binnen.

Daar zat de heer des huizes reeds in rok, maar ogenschijnlijk in een tamelijk slecht humeur.

Hij rookte een geweldige grote sigaar en maakte zijn nagels schoon, blijkbaar omdat hij op dit ogenblik niets anders te doen had.

— Mevrouw is klaar, mijnheer, kondigde Joseph aan.

— Het is goed, ik kom, bromde mijnheer Fontenelle.

Hij stond op en zei, terwijl hij naar de brandkast liep :

— Vraag nu of mijnheer Jumper hier komt.

Joseph vertrok en Fontenelle bleef alleen.

Na enkele minuten werd hij ongeduldig, drukte op de knop van de bel naast

de deur en begon kwaad heen en weer te lopen.

Joseph kwam weer binnen.

— En, waar zit Jumper nu ? Waar blijft hij ? vroeg Fontenelle ongeduldig. Het is bij negenen, straks komen de gasten.

— Ik kan hem nergens vinden, mijnheer, antwoordde Joseph.

— Nu, mijn vrouw kan niet langer wachten, dan doe ik het maar alleen. Je kunt wel gaan, Joseph.

De bediende vertrok.

Fontenelle haalde zijn sleutelbos te voorschijn, liep op de brandkast toe, verschoof de schijf met de cijfers, stak de sleutel in het slot en opende de zware deur.

Hij nam een tamelijk groot stalen kistje van een van de planken, sloot de deur weer en keerde met het kistje in de hand naar het midden van het vertrek terug.

Hij zette het kistje op de tafel, opende het en overtuigde zich die dag voor de vierde keer, dat de juwelen nog allemaal aanwezig waren.

Hij liet de sleutel in het slot steken, nam het kistje onder de arm en verliet het vertrek.

Maar op de trap was hij bijna tegen twee heren aangebotsd, die haastig naar boven kwamen.

— Wat is dat ? Wat wilt u ? vroeg Fontenelle verschrikt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fontenelle, antwoordde een van de mannen. Wij zijn rechercheurs, mijn naam is Chanteloupe. Kunt u ons direkt bij Jumper brengen ?

— Bij Jumper ? Die is er niet !

— Ik was er al bang voor, mompelde Chanteloupe.

— Wat is er dan toch ? vroeg mijnheer Fontenelle, nu heel ongerust.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Een uur geleden heeft Suze Chaunard bekend, dat zij medeplichtig is geweest aan de diefstal van de juwelen oorhangers. Zij zei dat haar vriend ze verborgen had in de linkerkoplamp van uw Morris. En Clifton, ondervraagd zijnde,

viel op zijn beurt door de mand en bevestigde dit. Wij zijn onmiddellijk hierheen gekomen en uw bediende, de *maître d'Hotel*, die u niet wilde storen, ging met ons naar de garage. Wij hebben het ding losgeschroefd en in plaats van de oorhangers vonden wij er, in zijdepapier gewikkeld, steentjes in. Nu staat het wel vast, dat alleen Jumper geweten kan hebben, dat de juwelen daar verstopt waren, want hij heeft zelf gezegd, dat hij *Suze Chaunard* gehypnotiseerd heeft en zodoende achter het plan is gekomen, van hem uit de weg te ruimen.

— Hij zou dus een bedrieger geweest zijn? Dat wil ik niet aannemen. Maar u hebt mij erg ongerust gemaakt, gadedelijk met mij mee naar het boudoir van mijn vrouw. Hij had aangeboden mij te vergezellen, als ik haar de juwelen ging brengen, die ik altijd in mijn brandkast bewaar, maar hij was nergens te vinden.

Zonder een ogenblik te verliezen, renden de mannen de trap op. Zij liepen door de gang en Fontenelle wilde de deur van het boudoir openen. Deze bleek echter op slot te zijn:

De twee *rechercheurs* aarzelden niet, maar wierpen zich uit alle macht tegen het deurpaneel, terwijl Fontenelle wanhopig de naam van zijn vrouw riep, zonder echter antwoord te krijgen.

Krakend versplinterde het dunne hout van het paneel en de twee *rechercheurs* kropen naar binnen.

Fontenelle wilde hun voorbeeld volgen, maar zijn zwaarlijvigheid maakte het hem onmogelijk door de nauwe opening te kruipen en zo bleef hij voor het gat staan jammeren en weeklagen, handenvringend en stampvoetend, toen hij, midden in het vertrek, zijn echtgenote zag zitten, onbeweeglijk als een stenen beeld.

Maar het volgende ogenblik slaakte hij een kreet van woede.

Want net had hij *Marianne*, de *kamenier* in het oog gekregen.

Het meisje had juist met een vlugge beweging het stalen kistje dichtgeklapt, na er de juwelen te hebben ingedaan, die

zij blijkbaar snel weer uit het haar en van de hals van *madame Fontenelle* had genomen.

Met één vlotte sprong was zij bij het raam, dat al open stond en het volgende ogenblik vloog het kistje in een grote boog door de lucht en verdween uit het gezicht.

De *rechercheurs* waren op *Marianne* toegerend en wilden haar vastgrijpen.

Maar het meisje scheen over een bijzondere spierkracht te beschikken, want zij ontving een van hen met een geweldige kaakslag, die de man tegen de grond deed slaan en smeedde de tweede met zoveel kracht van zich af, dat hij om en om over de vloer rolde.

Vóór deze weer op de been had kunnen zijn, had de *kamenier* zich over de rand van het ijzeren balkon geslingerd.

Een sekonde later was er niets meer van haar te zien.

Als een wilde rukte Fontenelle aan de middelste stijl, die in de deuropening was blijven zitten, vloekend als in de goede oude tijd, toen hij nog in de Centrale Markthal zijn inkopen ging doen.

De tweede *rechercheur* was overeind gekrabbeld en naar het raam gerend; hij keek over de leuning van het ijzeren balkon en maakte een woedend gebaar.

Hij scheen met zijn handen tekens te geven naar iets of iemand op straat, rende toen het vertrek weer binnen en deed de deur open met behulp van de sleutel, die er aan de binnenkant in zat, rende naar binnen en liep op zijn vrouw toe, door de *rechercheur* gevolgd.

— Dood! De ellendeling heeft haar vermoord! jammerde Fontenelle wanhopig.

— U hoeft niet zo te schreeuwen, mijnheer, riep *Chanteloupe* ongeduldig. Mevrouw is helemaal niet dood, zij is alleen bedwelmd. Maar kijk, daar ligt een briefje op haar schoot.

Fontenelle griste het weg, scheurde het met bevende vingers open en las:

Waarde heer Fontenelle,

Had ik geen gelijk, toen ik zei, dat

men de dag niet moet prijzen vóór de avond? En toch heb ik mijn best gedaan. De oorhangers zijn terecht; u zult ze in de oren van madame vinden. Mij zijn ze te lelijk. In de stellige overtuiging dat ik met de opbrengst van de andere juwelen van madame heel wat meer goed zal kunnen doen dan u, verblijf ik met gevoelens van sympathie en hoogachting,

John Raffles.

En nu werd het plotseling duidelijk, dat die kamenier geen vrouw was ge-

weest maar een man, die zijn rol voortreffelijk had gespeeld; Chanteloupe moest het met woede in zijn hart bekenen. Hij kon natuurlijk niet weten, dat het niet voor de eerste keer was, dat Charles Brand een travesti-rol had gespeeld.

De nasporingen bleven de hele nacht duren, zonder tot enig resultaat te leiden en tenslotte moest de Parijse politie wel toegeven, dat zij vergeefse moeite deed door te blijven zoeken naar een man en zijn stoutmoedige medeplichtigen, die wel in de lucht schenen te zijn opgelost.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE VREEMDE BOKSER

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Het sombere geheim** door E. M. Barker. — 2. **Vuisten contra revolvers** door Clem Colt. — 3. **Grafsteen van een moordenaar**. — 4. **Schuldig**, beide door William Colt Macdonald. — 5. **Lasso**. — 6. **Tot het bittere einde**. — 7. **De Genadeslag**, alle door Gladwell Richardson. — 8. **Gangsters van het Westen**. — 9. **Met vaste hand**, beide door F. C. Robertson. — 10. **Dynamiet** door W.C. Tuttle. — 11. **Vergelding** door Frank Warner. — 12. **Bestemd voor de strop** door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266